

Τμήμα Πληροφορικής & Τηλεπικοινωνιών

Κ23α - Ανάπτυξη Λογισμικού Για Πληροφοριακά Συστήματα

Τρίτο Μέρος

Χειμερινό Εξάμηνο 2018 – 2019

Καθηγητής Ι. Ιωαννίδης

Άσκηση 2 – Παράδοση: Κυριακή 13 Ιανουαρίου 2019

Στο τρίτο μέρος της εργασίας θα ασχοληθούμε με την βελτιστοποίηση του κώδικα που είδη έχετε δημιουργήσει στα προηγούμενα μέρη της άσκησης. Αυτό θα επιτευχθεί τόσο με την χρήση παραλληλίας όσο και με την δημιουργία ενός βελτιστοποιητή ερωτημάτων.

Πολυνηματισμός

Η πολυνημάτωση αποτελεί ένα ευρέως διαδεδομένο μοντέλο προγραμματισμού και εκτέλεσης διεργασιών το οποίο επιτρέπει την ύπαρξη πολλών νημάτων μέσα στα πλαίσια μιας και μόνο διεργασίας. Τα νήματα αυτά, μοιράζονται τους πόρους της διεργασίας και μπορούν να εκτελούνται ανεξάρτητα. Επειδή όλα τα νήματα βλέπουν το ίδιο τμήμα μνήμης, θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί, με το πώς τα νήματα διαχειρίζονται την μνήμη.

Posix Threads

Στα πλαίσια της εργασίας θα χρησιμοποιήσετε POSIX Threads. Οι βασικές ρουτίνες των POSIX Threads είναι:

```
int pthread_create(pthread_t *thread,  
                  const pthread_attr_t *attr,  
                  void*(*start_routine) (void),  
                  void *arg)
```

Ο στόχος της ρουτίνας pthread_create είναι να δημιουργήσει ένα νέο νήμα. Αφού αρχικοποιήσει τα χαρακτηριστικά αυτού, το κάνει διαθέσιμο για χρήση. Στην μεταβλητή thread επιστρέφεται το αναγνωριστικό του νήματος που μόλις δημιουργήθηκε. Με βάση την τιμή στο πεδίο attr θα αρχικοποιηθούν τα χαρακτηριστικά του νέου νήματος. Στο όρισμα start_routine ορίζεται η ρουτίνα που θα εκτελέσει το νέο thread όταν δημιουργηθεί και στο πεδίο arg θα οριστούν οι παράμετροι αυτής.

```
void pthread_exit(void *value_ptr)
```

Η ρουτίνα `pthread_exit`, θα τερματίσει ένα ήδη υπάρχον νήμα και θα αποθηκεύσει την κατάσταση τερματισμού, για όσα άλλα νήματα θα προσπαθήσουν να συνενωθούν με αυτό. Επιπρόσθετα ελευθερώνει όλα τα δεδομένα του νήματος, συμπεριλαμβανομένων και της στοίβας του νήματος. Είναι σημαντικό τα αντικείμενα συγχρονισμού νημάτων, όπως τα `mutexes` και οι μεταβλητές κατάστασης (`condition variables`), που κατανέμονται στη `stack` του νήματος, να καταστραφούν πριν κλήση της ρουτίνας `pthread_exit`.

int pthread_join(pthread_t thread, void **value_ptr)

Η ρουτίνα `pthread_join` μπλοκάρει το τρέχον `thread` μέχρι να τερματίσει το `thread` που προσδιορίζεται από το πεδίο `thread`. Η κατάσταση τερματισμού του `thread` αυτού επιστρέφεται στο πεδίο `value_ptr`. Αν το συγκεκριμένο `thread` έχει ήδη τερματίσει (και δεν είχε προηγουμένως αποσπαστεί), το τρέχον `thread` δεν θα μπλοκαριστεί.

Mutexes

Όταν πολλαπλά `threads` χρησιμοποιούν τις ίδιες δομές θα πρέπει να βρείτε ένα τρόπο να συγχρονίσετε την πρόσβαση σε αυτές, ώστε να εξασφαλίσετε συνέπεια στο αποτέλεσμα των ενεργειών που εκτελούν τα `threads`. Η POSIX παρέχει τους `mutexes`. Οι `mutexes` έχουν δύο καταστάσεις `locked`, `unlocked`. Όσο κάποιο `thread`, έχει κλειδωμένο ένα `mutex` τότε αν κάποιο άλλο `thread` προσπαθήσει να κλειδώσει τον ίδιο `mutex`, το δεύτερο `thread` θα “κολλήσει” μέχρι να ξεκλειδωθεί. Άρα αν η πρόσβαση στις κοινές δομές γίνεται ανάμεσα σε κλείδωμα και ξεκλείδωμα του αντίστοιχου `mutex`, αποφεύγουμε τις ταυτόχρονες αλλαγές και τα λάθη που μπορεί να προκαλέσουν. Χρησιμοποιώντας ένα `mutex` ανά κοινή δομή, μπορούμε να περιορίσουμε την πρόσβαση σε αυτή σε ένα μόνο `thread` κάθε στιγμή. Οι βασικές ρουτίνες των POSIX `mutexes` είναι οι εξής:

int pthread_mutex_init(pthread_mutex_t *mutex, const pthread_mutexattr_t *mutexattr)

Αρχικοποιεί έναν `mutex`, με `attributes` που καθορίζονται από την μεταβλητή `attr`. Εάν η μεταβλητή `attr` είναι `NULL`, τότε χρησιμοποιούνται τα προκαθορισμένα `attributes`. Κατά την επιτυχή αρχικοποίηση ενός `mutex`, η κατάσταση του `mutex` είναι `unlocked`.

int pthread_mutex_lock(pthread_mutex_t *mutex)

Αν ο `mutex` είναι ξεκλειδωτός, τότε η κατάστασή του γίνεται `locked`. Αν ο `mutex` είναι κλειδωμένος, τότε το νήμα που τον κάλεσε παγώνει μέχρι ο `mutex` να γίνει διαθέσιμος.

int pthread_mutex_unlock(pthread_mutex_t *mutex)

Κάνει την κατάσταση του `mutex` `unlocked` και ξεπαγώνει κάποιο από τα νήματα που περιμένουν λόγω του συγκεκριμένου `mutex`.

int pthread_mutex_destroy(pthread_mutex_t *mutex)

Καταστρέφει ένα mutex.

Condition Variables

Ένα ακόμα εργαλείο συγχρονισμού που μπορεί να σας φανεί χρήσιμο είναι τα condition variables. Ένα condition variable είναι ένα εργαλείο που επιτρέπει στα POSIX threads να αναβάλουν την εκτέλεση τους μέχρι μια έκφραση να γίνει αληθής. Δύο είναι οι βασικές πράξεις πάνω σε ένα condition variable: wait() που αδρανοποιεί το thread που την κάλεσε και signal() που ξυπνά ένα από τα threads που είναι απενεργοποιημένα πάνω στο ίδιο condition variable. Ένα condition variable χρησιμοποιείται μαζί με ένα mutex. Οι βασικές ρουτίνες των POSIX condition variable είναι οι εξής:

int pthread_cond_init(pthread_cond_t *cond, pthread_condattr_t *cond attr)

Η συνάρτηση αρχικοποιεί μια condition variable, αναφερόμενη ως cond, με attributes που αναφέρονται από την μεταβλητή attr. Αν το attr είναι NULL, τότε χρησιμοποιούνται τα προκαθορισμένα attributes.

int pthread_cond_wait(pthread_cond_t *cond, pthread_mutex_t *mutex)

Η συνάρτηση αυτή παγώνει το νήμα έως ότου κάποιος το ξυπνήσει. Η συνάρτηση αυτή παίρνει σαν όρισμα έναν mutex, τον οποίο και αλλάζει σε κατάσταση unlocked. Για να ξυπνήσει το νήμα, θα πρέπει ο mutex να είναι σε κατάσταση unlock. Αν δεν είναι τότε περιμένει μέχρι να γίνει.

int pthread_cond_signal(pthread_cond_t *cond)

Η συνάρτηση αυτή ξυπνάει κάποιο από τα νήματα που έχουν παγώσει στο συγκεκριμένο condition variable.

int pthread_cond_broadcast(pthread_cond_t *cond)

Η συνάρτηση αυτή ξυπνάει όλα τα νήματα που έχουν παγώσει στο συγκεκριμένο condition variable.

int pthread_cond_destroy(pthread_cond_t *cond)

Καταστρέφει ένα condition variable.

Πιο κάτω ακολουθεί ένα παράδειγμα χρήσης condition variables. Στο παράδειγμα ένα thread πατέρας δημιουργεί ένα thread παιδί. Ο πατέρας μέσω της χρήσης μιας condition variable περιμένει έως ότου το παιδί τελειώσει την εργασία του.

```
1  int done = 0;
2  pthread_mutex_t m = PTHREAD_MUTEX_INITIALIZER;
3  pthread_cond_t c = PTHREAD_COND_INITIALIZER;
4
5  void thr_exit() {
6      Pthread_mutex_lock(&m);
7      done = 1;
8      Pthread_cond_signal(&c);
9      Pthread_mutex_unlock(&m);
10 }
11
12 void *child(void *arg) {
13     printf("child\n");
14     thr_exit();
15     return NULL;
16 }
17
18 void thr_join() {
19     Pthread_mutex_lock(&m);
20     while (done == 0)
21         Pthread_cond_wait(&c, &m);
22     Pthread_mutex_unlock(&m);
23 }
24
25 int main(int argc, char *argv[]) {
26     printf("parent: begin\n");
27     pthread_t p;
28     Pthread_create(&p, NULL, child, NULL);
29     thr_join();
30     printf("parent: end\n");
31     return 0;
32 }
```

Semaphores

Οι POSIX semaphores επιτρέπουν σε διεργασίες και νήματα να συγχρονίζουν τις ενέργειες τους. Ένας σημαφόρος, είναι ένας μη αρνητικός ακέραιος. Ακολουθούν οι βασικές ρουτίνες των POSIX Unnamed Semaphores:

int sem_init (sem_t *sem, int pshared, unsigned int value)

Αρχικοποιεί τον σημαφόρο sem με την τιμή value. Η μεταβλητή pshared δηλώνει πότε ο σημαφόρος χρησιμοποιείται μεταξύ νημάτων η διεργασιών. Αν η τιμή του είναι μηδέν σημαίνει ότι χρησιμοποιείται από νήματα μιας διεργασίας. Αν η τιμή του είναι διαφορετική από μηδέν σημαίνει ότι χρησιμοποιείται μεταξύ διεργασιών.

int sem_destroy (sem_t *sem)

Καταστρέφει των σημαφόρο sem.

Int sem_post (sem_t *sem)

Αυξάνει την τιμή του σημαφόρου κατά ένα.

Int sem_wait (sem_t *sem)

Μειώνει την τιμή του σημαφόρου κατά ένα. Αν η τιμή είναι μεγαλύτερη του μηδενός τότε το νήμα συνεχίζει κανονικά με την επεξεργασία. Αν είναι ίση με μηδέν τότε το νήμα παγώνει μέχρι η τιμή του σημαφόρου γίνει και πάλι μεγαλύτερη του μηδενός.

Int sem_getvalue (sem_t *sem, int *sval)

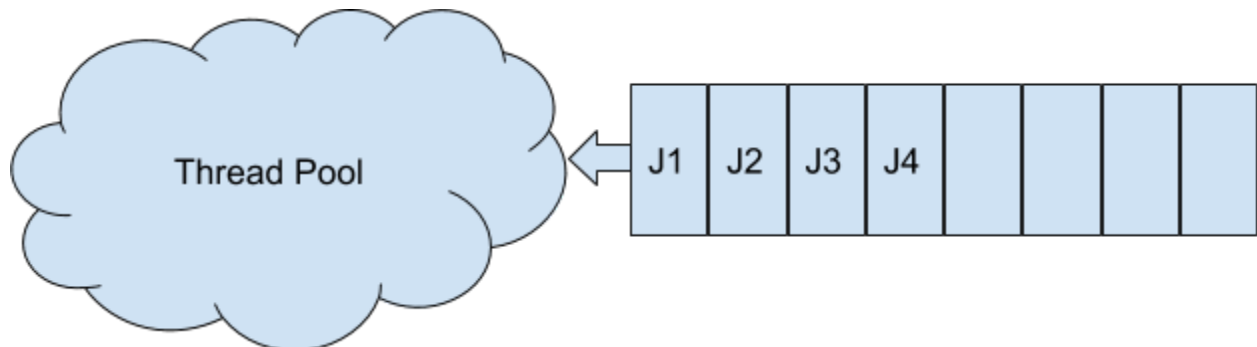
Επιστρέφεται στην μεταβλητή sval η μεταβλητή του σημαφόρου.

Job Scheduler

Η χρήση των threads μπορεί να γίνει με δύο τρόπους είτε δημιουργώντας καινούργια threads για κάθε παράλληλο κομμάτι, είτε με την υλοποίηση ενός job scheduler. Αν και η δεύτερη επιλογή είναι πιο σύνθετη σε επίπεδο υλοποίησης, είναι συνήθως προτιμότερη ειδικά σε εφαρμογές, όπου η παράλληλη επεξεργασία γίνεται ασύγχρονα κατά τη διάρκεια εκτέλεσης του προγράμματος και φυσικά αποτρέπει την πολλαπλή δημιουργία των δομών των νημάτων. Για τους παραπάνω λόγους θα υλοποιήσετε ένα job scheduler για την παράλληλη επεξεργασία.

Η βασική οντότητα του χρονοπρογραμματιστή είναι εκείνη της εργασίας (Job). Ένα Job είναι μια ρουτίνα κώδικα η οποία θέλουμε να εκτελεστεί από κάποιο thread πιθανότατα παράλληλα με κάποια άλλη. Μπορούμε να ορίσουμε οτιδήποτε θέλουμε ως job και να το αναθέσουμε στον χρονοπρογραμματιστή. Ο χρονοπρογραμματιστής ουσιαστικά δέχεται δουλειές και αναλαμβάνει την ανάθεση τους σε νήματα. Για προσωρινή αποθήκευση των εργασιών χρησιμοποιεί μια ουρά προτεραιότητας. Έστω ότι έχουμε μια Δεξαμενή νημάτων (thread pool) και μια συνεχόμενη ροή από ανεξάρτητες εργασίες (jobs). Όταν δημιουργείται μια

εργασία, μπαίνει στην ουρά προτεραιότητας του χρονοπρογραμματιστή και περιμένει να εκτελεστεί. Οι εργασίες εκτελούνται με την σειρά που δημιουργήθηκαν (first-in-first-out - FIFO). Κάθε νήμα, αν δεν έχει κάποια εργασία να εκτελέσει, παίρνει ένα Job από την ουρά. Αφού την εκτελέσει, επιστρέφει στην ουρά για να αναλάβει νέα εργασία.

Πιο κάτω δίνονται κάποια ενδεικτικά πρότυπα συναρτήσεων για την δημιουργία του Job Scheduler. Δεν είναι δεσμευτικό να χρησιμοποιήσετε αυτά τα πρότυπα:

```
// Abstract Class Job
class Job {
public:
    Job() = default;
    virtual ~Job() {}

    // This method should be implemented by subclasses.
    virtual int Run() = 0;
};

// Class JobScheduler
class JobScheduler {
public:
    JobScheduler() = default;
    ~JobScheduler() = default;

    // Initializes the JobScheduler with the number of open threads.
    // Returns true if everything done right false else.
    bool Init(int num_of_threads);

    // Free all resources that the are allocated by JobScheduler
    // Returns true if everything done right false else.
    bool Destroy();

    // Waits Until executed all jobs in the queue.
```

```

void Barrier();

// Add a job in the queue and returns a JobId
JobID Schedule(Job* job);

// Waits until all threads finish their job, and after that close all threads.
void Stop();
};

```

Παραλληλοποίηση

Η παραλληλοποίηση του προγράμματός σας, θα γίνει σε επίπεδο τελεστή ζεύξης. Πιο συγκεκριμένα ο αλγόριθμος ζεύξης που κατασκευάσαμε στο πρώτο μέρος μπορεί να παραλληλοποιηθεί σε δύο επίπεδα. Το ένα επίπεδο αφορά την παραλληλοποίηση του μέρους του αλγορίθμου που ασχολείται με τον κατακερματισμό των δεδομένων στους κατάλληλους κάδους, και το άλλο στο επίπεδο που ο αλγόριθμος επιλέγει και κάνει ζεύξη στους κατάλληλους κάδους.

Για το πρώτο μέρος της παραλληλοποίησης θα πρέπει να σπάσουμε τις αρχικές μας σχέσεις (R, S) σε τόσα τμήματα όσα είναι και τα threads που έχουμε διαθέσιμα. Σε αυτό το σημείο θα δημιουργήσουμε τόσα jobs όσα είναι και ο αριθμός των threads που έχουμε. Κάθε τέτοιο job (HistogramJob) θα παίρνει τα τμήματα των πινάκων R, S, για τα οποία είναι υπεύθυνο να υπολογίζει ένα ιστόγραμμα. Με το τέλος αυτών των Jobs, θα έχουμε στην διάθεσή μας, για κάθε μία από τις δύο σχέσεις, τόσα ιστογράμματα όσα και ο αριθμός των threads μας. Κάθε τέτοιο ιστόγραμμα αναφέρεται σε διαφορετικό τμήμα των αρχικών πινάκων. Από αυτά τα επιμέρους ιστογραμματα θα δημιουργήσουμε τα συνολικά και αθροιστικά ιστογράμματα των για τις σχέσεις R και S. Στη συνέχεια, μπορούμε να ανοίξουμε jobs με πλήθος πάλι όσος και ο αριθμός των threads μας, τα οποία θα αντιγράφουν τις τιμές των τμημάτων των πινάκων R και S στα κατάλληλα σημεία των πινάκων R', S'. Αυτά τα jobs (PartitionJobs), είναι υπεύθυνα για τον κατακερματισμό των δεδομένων. Μετά το τέλος αυτών των δουλειών, θα πάρουμε συμπληρωμένους τους πίνακες R', S'.

Στην τελευταία φάση θέλουμε να εκτελέσουμε παράλληλα των τρόπο που γίνεται η ζεύξη σε κάθε πίνακα. Ένας απλός τρόπος να το πετύχουμε αυτό είναι να δημιουργήσουμε 2^ο jobs (JoinJobs). Κάθε τέτοιο job θα είναι υπεύθυνο ώστε να εκτελέσει το Join ανάμεσα σε δύο buckets, ένα από τον R' και έναν από το S'. Τα αποτελέσματα του κάθε JoinJob θα γραφονται σε ξεχωριστή δομή Result. Για τον λόγο αυτό, προτείνεται να μειώσετε σε 128 KB, το συνολικό μέγεθος του κάθε κόμβου τις λίστας με τα αποτελέσματα.

Εκτός από τον τελεστή ζεύξης, μπορούμε να επιταχύνουμε το πρόγραμμά χρησιμοποιώντας παραλληλοποίηση σε πολλά ακόμα άλλα σημεία (φίλτρα, αθροίσματα κτλ). Όποιος θέλει μπορεί να ασχοληθεί με την παραλληλοποίηση και άλλων σημείων της άσκησης. Η ενασχόληση αυτή θα προσμετρηθεί ως bonus.

Βελτιστοποιητής ερωτήσεων

Ένα ερώτημα μπορεί να εκτελεστεί με πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Έστω για παράδειγμα ότι έχουμε το πιο κάτω ερώτημα sql:

```
Select *  
From A, B, C, D  
Where A.a = B.a and  
      B.a = C.a and  
      C.a = D.a;
```

Ένας τρόπος να εκτελέσουμε τις ζεύξεις του ερωτήματος είναι $((A \bowtie B) \bowtie C) \bowtie D$, που σημαίνει ότι πρώτα θα εκτελέσουμε τα κατηγορήματα με την εξής σειρά:

```
A.a = B.a  
B.a = C.a  
C.a = D.a
```

Ένας άλλος τρόπος να εκτελέσουμε το ίδιο ερώτημα είναι $((C \bowtie B) \bowtie A) \bowtie D$, που σημαίνει ότι θα εκτελέσουμε τα κατηγορήματα με την εξής σειρά:

```
B.a = C.a  
A.a = B.a  
C.a = D.a
```

Η σειρά με την οποία θα εκτελέσουμε της ζεύξης έχει πολύ μεγάλη σημασία στον χρόνο εκτέλεσης ενός ερωτήματος. Αυτό συμβαίνει γιατί το πλήθος των ενδιάμεσων αποτελεσμάτων μπορεί να διαφέρει πολύ μεταξύ διαφορετικών συνδυασμών εκτέλεσης. Σε αυτό το μέρος θα δούμε τους βασικούς τρόπους για την αποφυγή συνδυασμών που μπορεί να είναι χρονοβόροι.

Στατιστικά

Δυστυχώς, δεν μπορούμε να γνωρίζουμε εξ αρχής ποιο είναι το πλήθος των αποτελεσμάτων ενός τελεστή αν πρώτα δεν εκτελέσουμε των τελεστή. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να εκτιμήσουμε το πλήθος των αποτελεσμάτων, με βάση κάποια στατιστικά που έχουμε κρατήσει, για κάθε στήλη που συμμετέχει στον τελεστή. Στα πλαίσια της άσκησης θα κρατάμε τις εξής τέσσερις τιμές για κάθε στήλη:

$$\{l_A, u_A, f_A, d_A\}$$

Το A αναφέρεται στο όνομα μιας στήλης κάποιας σχέσης R . Η τιμή l_A , αναφέρεται στην μικρότερη τιμή της στήλης A . Η τιμή u_A , αναφέρεται στην μεγαλύτερη τιμή της στήλης A . Η τιμή f_A , αναφέρεται στο πλήθος των δεδομένων της στήλης A , και τέλος η τιμή d_A , αναφέρεται στο πλήθος των μοναδικών τιμών της στήλης A .

Τα στατιστικά, θα υπολογίζονται κατά την διάρκεια που οι πίνακες φορτώνονται στην μνήμη. Ο χρόνος που θα πρέπει να σπαταληθεί γι αυτά θα πρέπει να είναι λιγότερος από ένα δευτερόλεπτο. Ο υπολογισμός των τιμών l_A, u_A, f_A , μπορεί να γίνει πολύ εύκολα, με ένα απλό περασμα της εκάστοτε στήλης. Οι εύρεση των distinct values, από την άλλη είναι μια πολύ χρονοβόρα διαδικασία ακόμα και αν γίνει με την χρήση ενός hashtable. Παρόλα αυτά δεν χρειάζεται να είναι ακριβείς, αλλά κοντα στις πραγματικές τιμές. Ένας τρόπος για να μετρήσουμε τις μοναδικές τιμές, είναι να δημιουργήσουμε έναν boolean πίνακα $u_A - l_A + 1$ θέσεων, αρχικοποιημένο σε false. Μετά από την δημιουργία αυτού του πίνακα, για κάθε τιμή (x) της στήλης, μπορούμε να κάνουμε true την θέση του πίνακα $x - u_A$.

Η συγκεκριμένη τεχνική, ενέχει τους κινδύνους της δέσμευσης ενός πολύ μεγάλου τμήματος μνήμης για τον boolean πίνακά μας. Για να αποφύγουμε τέτοιες καταστάσεις, αν η τιμή $u_A - l_A + 1$ είναι μεγαλύτερη από ένα προκαθορισμένο αριθμό N , τότε θα δεσμεύσουμε ένα boolean πίνακα με τόσα κελιά όσα και μας λει η τιμή N . Αν τώρα η τρέχουσα τιμή είναι η τιμή x , θα κάνουμε true το κελί $x - u_A \% N$. Μια τιμή μικρότερη του 50.000.000, θεωρείται μια καλή τιμή για τα συγκεκριμένα dataset. Να σημειωθεί πώς η τεχνική αυτή δουλεύει μόνο για τα δεδομένα που δόθηκαν, και δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι μια γενικώς αποδεκτή λύση για την εύρεση μοναδικών τιμών.

Εκτίμηση Πληθικότητας

Τα στατιστικά που κρατήσαμε προηγουμένως, θα τα χρησιμοποιήσουμε για την εύρεση του πλήθους των αποτελεσμάτων, των βασικών τελεστών μας. Για να το πετύχουμε αυτό παίρνουμε τις πιο κάτω βασικές παραδοχές:

1. Όλες οι τιμές είναι ομοιόμορφα κατανομημένες, και
2. Οι τιμές όλων των στηλών έχουν διαμοιραστεί ανεξάρτητα

Έχοντας αυτές τις δύο υποθέσεις στο μυαλό μας, μπορούμε να κάνουμε εκτιμήσεις πληθικότητας για τους βασικούς τελεστές μας.

Φίλτρα της μορφής $\sigma_{A=k}$

Αν έχουμε φίλτρα ισότητας (πχ $R.A = k$), τότε τα στατιστικά της στήλης που προκύπτει μετά την εφαρμογή του φίλτρου είναι:

$$l'_A = k$$

$$u'_A = k$$

$$d'_A = 1 \text{ αν } k \text{ ανήκει στο } d_A, 0 \text{ αλλιώς}$$

$f'_A = f_A/d_A$ αν k ανήκει στο d_A , 0 αλλιώς

Τα στατιστικά οποιασδήποτε άλλης στήλης (C), του πίνακα που εφαρμόστηκε το φίλτρο είναι:

$$\begin{aligned}l'_C &= l_C \\u'_C &= u_C \\d'_C &= d_C * (1 - (1 - \frac{f'_A}{f_A})^{f_C/d_C}) \\f'_C &= f'_A\end{aligned}$$

Φίλτρα της μορφής $\sigma_{k1 \leq A \leq k2}$

Αν έχουμε φίλτρα ευρους ($R.A \geq k1$ and $R.A \leq k2$) τότε τα στατιστικά για την στήλη που προκύπτει μετά την εφαρμογή του φίλτρου είναι:

$$\begin{aligned}l'_A &= k_1 \\u'_A &= k_2 \\d'_A &= \frac{k_2 - k_1}{u_A - l_A} * d_A \\f'_A &= \frac{k_2 - k_1}{u_A - l_A} * f_A\end{aligned}$$

Για να ισχύουν οι πιο πάνω τύποι έχουμε κάνει τις κατάλληλες μετατροπές ώστε τα k_1, k_2 να είναι εντός ορίων. Πιο συγκεκριμένα:

$$\begin{aligned}\text{Αν } k_1 < l_A \text{ τότε } k_1 &= l_A . \\ \text{Αν } k_2 > u_A \text{ τότε } k_2 &= u_A .\end{aligned}$$

Τα στατιστικά οποιασδήποτε άλλης στήλης (C) του πίνακα που εφαρμόστηκε το φίλτρο είναι:

$$\begin{aligned}l'_C &= l_C \\u'_C &= u_C \\d'_C &= d_C * (1 - (1 - \frac{f'_A}{f_A})^{f_C/d_C}) \\f'_C &= f'_A\end{aligned}$$

Δεν είναι δύσκολο να εφαρμόσουμε τους πιο πάνω τύπους, για φίλτρα που έχουν μόνο μικρότερο η μεγαλύτερο. Στην πρώτη περίπτωση θα υποθέσουμε ότι το κάτω όριο είναι l_A , και στην δεύτερη ότι το πάνω όριο είναι u_A .

Φίλτρα της μορφής $\sigma_{A=B}$

Αν έχουμε φίλτρο μεταξύ δύο στηλών του ίδιου πίνακα ($R.A = R.B$) τότε τα στατιστικά για τις στήλες που προκύπτουν μετά την εφαρμογή του φίλτρου είναι:

$$l'_A = l'_B = \max(l_A, l_B)$$

$$u'_A = u'_B = \min(u_A, u_B)$$

$$f'_A = f'_B = \frac{f}{n}$$

$$d'_A = d'_B = d_A * (1 - (1 - \frac{f_A}{f_A})^{f_A/d_A})$$

, όπου $n = u'_A - l'_A + 1$

Για οποιαδήποτε άλλη στήλη του πίνακα, ισχύει:

$$l'_C = l_C$$

$$u'_C = u_C$$

$$d'_C = d_C * (1 - (1 - \frac{f_A}{f_A})^{f_C/d_C})$$

$$f'_C = f_A$$

Ζεύξη μεταξύ δύο διαφορετικών πινάκων

Αν έχουμε μια ζεύξη, μεταξύ δύο στηλών διαφορετικών πινάκων, τότε θα πρέπει πρώτα να δημιουργήσουμε τις κατάλληλες εκτιμήσεις, εφαρμόζοντας τα κατάλληλα φίλτρα, έτσι ώστε οι l και οι u τιμές του κάθε πίνακα, να είναι ίδιες. Για παράδειγμα, αν έχουμε για την στήλη A.a την τετράδα (0, 100, 10000, 10), και για την στήλη B.a την τετράδα (20, 110, 1000, 10), τότε θα πρέπει να βγάλουμε δύο νέες τετράδες για κάθε μια από τις 2 στήλες, με $l_{A.a} = l_{B.a} = 20$ και $u_{A.a} = u_{B.a} = 100$. Για να το επιτύχουμε αυτό, θα πρέπει να πάρουμε τις κατάλληλες εκτιμήσεις πληθικότητας εφαρμόζοντας τα κατάλληλα φίλτρα.

Εφόσον κάνουμε το πιο πάνω, είμαστε έτοιμοι να εκτιμήσουμε το αποτέλεσμα του τελεστή ζεύξης. Τα στατιστικά για τις στήλες που συμμετέχουν στον τελεστή ζεύξης είναι:

$$l'_A = l'_B = l_A = l_B$$

$$u'_A = u'_B = u_A = u_B$$

$$f'_A = f'_B = \frac{f_A * f_B}{n}$$

$$d'_A = d'_B = \frac{d_A * d_B}{n}$$

, όπου n είναι $u_{A,B} - l_{A,B} + 1$.

Για οποιαδήποτε άλλη στήλη των δύο πινάκων ισχύει ότι:

$$l'_C = l_C$$

$$u'_C = u_C$$

$$f'_C = f'_A$$

$$d'_C = d_C * (1 - (1 - \frac{d'_A}{d_A})^{f_C/d_C}) \text{ αν } C \text{ είναι attribute που ανήκει στο A}$$

$$d'_C = d_C * (1 - (1 - \frac{d'_B}{d_B})^{f_C/d_C}) \text{ αν } C \text{ είναι attribute που ανήκει στο B}$$

Αυτοσυσχέτιση

Για τις ζεύξεις που πραγματοποιούνται στην ίδια στήλη του ίδιου πίνακα, ισχύει ότι:

$$l'_A = l_A$$

$$u'_A = u_A$$

$$f'_A = \frac{f_A f_A}{n}$$

$$d'_A = d_A$$

Για όλες τις άλλες στήλες ισχύει ότι:

$$l'_C = l_C$$

$$u'_C = u_C$$

$$f'_C = f'_A$$

$$d'_C = d_C$$

Join Enumeration

Εφόσον μπορούμε να πάρουμε προβλέψεις πληθικότητας, για κάθε ένα από τους τελεστές που χρησιμοποιούμε, μπορούμε να βρούμε το συνολικό κόστος ενός συνδυασμού εκτέλεσης. Στα πλαίσια της εργασίας αυτό που προσπαθούμε να ελαχιστοποιήσουμε είναι το πλήθος των ενδιάμεσων αποτελεσμάτων. Αυτή θα είναι και η συνάρτηση κόστους μας. Δηλαδή για δύο συνδυασμούς που παράγουν το ίδιο αποτέλεσμα θα θεωρείται καλύτερος εκείνος που παράγει τα λιγότερα ενδιάμεσα αποτελέσματα.

Θεωρούμε πως τα φίλτρα εκτελούνται πάντα πρώτα. Η σειρά που θα εκτελεστούν τα φίλτρα δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Αυτό που έχει σημασία είναι η σειρά που εκτελούνται οι ζεύξεις. Αν στο ερώτημά μας έχουμε N σχέσεις, τότε όλοι οι δυνατοί συνδυασμοί που μπορούν να προκύψουν είναι N!. Γρήγορα ένας τέτοιος αλγόριθμος φτάνει στα όρια του.

Παρόλα αυτά, μπορούμε να παρατηρήσουμε ότι αν έχουμε τέσσερις σχέσεις A, B, C, D και η σειρά εκτέλεσης (A⋈B)⋈C είναι η βέλτιστη για τις σχέσεις A, B, C, τότε δεν χρειάζεται να ελέγξουμε αν ο συνδυασμός ((C⋈A)⋈B)⋈D είναι καλύτερος από τον ((A⋈B)⋈C)⋈D, αφού ο δεύτερος είναι σίγουρα καλύτερος. Σε αυτή την παρατήρηση βασίζεται ένα εύρος αλγορίθμων δυναμικού προγραμματισμού για Join Enumeration. Πιο κάτω δίνεται ο ψευδοκώδικας ενός τέτοιου αλγορίθμου.

```

for (i = 1; i <= n; ++i) {
    BestTree({Ri}) = Ri;
}
for (i = 1; i < n; ++i) {
    for all  $S \subseteq \{R_1, \dots, R_n\}, |S| = i$  do {
        for all  $R_j \in \{R_1, \dots, R_n\}, R_j \notin S$  do {
            if (NoCrossProducts && !connected({Rj}, S)) {
                continue;
            }
            CurrTree = CreateJoinTree(BestTree(S), Rj);
            S' = S ∪ {Rj};
            if (BestTree(S') == NULL || cost(BestTree(S')) > cost(CurrTree)) {
                BestTree(S') = CurrTree;
            }
        }
    }
}
return BestTree({R1, ..., Rn});

```

Ο αλγόριθμος θεωρεί ότι έχει ένα hashTable με όνομα BestTree που κρατάει για κάθε υποσύνολο σχέσεων τον καλύτερο συνδυασμό. Στο παράδειγμά μας, για το υποσύνολο σχέσεων {A, B, C} θα κράταγε τον συνδυασμό (A⋈B)⋈C. Αρχικά ο αλγόριθμος, αρχικοποιεί το BestTree με όλους τους συνδυασμούς που χρησιμοποιούν μόνο μία σχέση. Έπειτα παράγει όλους τους συνδυασμούς που χρησιμοποιούν 2 σχέσεις κοκ. Στο τέλος βρίσκει τον καλύτερο συνδυασμό που χρησιμοποιεί όλες τις σχέσεις. Προσέξτε ότι ο συγκεκριμένος αλγόριθμος δεν υπολογίζει συνδυασμούς που χρειάζεται καρτεσιανό γινόμενο για να εκτελεστούν.

Τελική Αναφορά

Στη τελική αναφορά θα παρουσιάσετε μια σύνοψη ολόκληρη της εφαρμογής που υλοποιήσατε. Μπορείτε να αναφέρετε πράγματα που παρατηρήσατε κατά την μοντελοποίηση/υλοποίηση της εφαρμογής σας, με αποτέλεσμα να σας οδηγήσουν σε συγκεκριμένες σχεδιαστικές επιλογές που βελτίωσαν την εφαρμογή σας σε επίπεδο χρόνου, μνήμης, κτλ.

Στην αναφορά πρέπει ακόμη να παρουσιάσετε ένα σύνολο από πειράματα, τα οποία θα δείχνουν το χρόνο εκτέλεσης για όλες τις επιλογές των δομών που αναπτύξατε στα τρία επίπεδα για τα δοθέντα datasets. Για παράδειγμα μπορείτε να αναφέρετε (π.χ. διαγράμματα) το χρόνο εκτέλεσης, κατανάλωση μνήμης, πολυνηματισμό κ.α. . Τέλος, είναι απαραίτητο να παρουσιάσετε τις δομές που σας έδωσαν τους καλύτερους χρόνους εκτέλεσης για τα datasets και τον τελικό χρόνο/μνήμη, μαζί με τις προδιαγραφές του μηχανήματος που τρέξατε τα πειράματα. Η αναφορά δεν πρέπει να ξεπερνά τις 30 σελίδες.

Προθεσμία παράδοσης: 13/01/2019.

Χρήσιμοι Σύνδεσμοι: <http://pi3.informatik.uni-mannheim.de/~moer/querycompiler.pdf>

Περιβάλλον υλοποίησης: Linux (gcc 5.4+).

Παραδοτέα: Η παράδοση της εργασίας θα γίνει με βάση το τελευταίο commit πριν την προθεσμία υποβολής στο git repository σας. Η τελική αναφορά σε μορφή pdf θα βρίσκεται μέσα στο repository. **Η χρήση git είναι υποχρεωτική.**